

M A R I A N A R U

KASVOTUSTEN
HARSON
TAKAA

Kasvotusten harson takaa

© 2020 Maria Naru

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7758-9

Kasvotusten harson takaa

Sannan silmät loistivat. Helena katsoi tyttärtään huolestuneena. Miten paljon asioita onkaan muuttunut. Haluaisin ravistella häntä, herättää hänet. Ahdistus painaa, eikä sitä voi näyttää työlle. Ahdistus salpaa hengityksen, ja sydän hakkaa rajusti.

Sanna kokoaa huolettoman näköisenä tavaroitaan. Pian Sannan komero onkin tyhjentyntä vaatteista. Tytön huone näyttää autiolta.

Helenalle on ollut tärkeää sisustaa koti lämpimästi ja kauniisti. Koti on aina ollut viihtyisä. Se ei ole välttämättä vaatinut paljoa rahaa. Hän kierteli mielellään kierrätyskeskuksissa ja kirpputoreilla. Sieltä oli löytynyt monia aarteita. Kauniit vanhat kukkaruukut olivat Helenan intohimo. Ne toivat oman leimansa verannalle. Veranta oli asunnon helmi. Sieltä avautui kaunis näkymä puutarhaan ja naapuristoon. Alueella oli rauhallista, hyvin hoidetut puutarhat toivat alueelle luonnonläheisyyttä.

Ovikello soi, ja siinä hän on. Uusi alku elämälle. Helena näkee Sannan palvovan katseen. Mies on komea, intensiivinen ja täynnä lupausta. Tuskallisen ihana elämä... Hänen tähtensä tyttö voisi lähteä maailman ääriin. Sannan olemuksesta näkee, että hän tuntee suunnatonta vetoa mieheen, ja mies näkee vain hänet.

Mies vaikuttaa ystävälliseltä ja rauhalliselta. Hänen katseensa on koko ajan keskittynyt Sannaan.

Fadin isä on Sannan kertoman mukaan hieman vanhoillinen. Hänellä on kaksitoista veljeä kotimaassaan. Tämä kuulostaa Helenan korvissa klaanilta eikä perheeltä. Nuoret eivät ole kertoneet kihlauksesta vielä isälle. Kaikki mahdolliset kertomukset seka-avioliitoista pyörivät Helenan päässä.

Sanna ja Fadi lähtivät saman tien. Miksi mies ei katsonut häntä silmiin? Kunhan Sanna ei vain tulisi raskaaksi, ennen kuin tuntevat toisensa tarpeeksi hyvin.

Helena näkee punaisen Audin kaartavan Pajumäentietä Kuu-

sikontielle ja tulee tyhjä olo. On tehtävä suunnitelma, miten jaksaa olla huolehtimatta ja murehtimatta tulevaisuutta. Kaupassa pitää käydä, ja kohta alkaa lomakin.

Pahus! Sateenvarjo ei tullut mukaan. Reeta oli huonolla tuulella, eikä voinut olla mielessään haukkumatta säätä, ystäviä ja aviopuolisoa. Oli vapaapäivä pitkästä aikaa, mutta oli silti käytävä pikaisesti töissä täyttämässä lomahakemus. Lomasta piti ensin neuvotella pomon kanssa.

Saulikin oli aina tavoittamattomissa. Hän tuli ja meni kuin Reettaa ei olisi ollut olemassa. Naimisiinmeno ei ollut muuttanut hänen asennoitumistaan tippaakaan. Reeta ei halunnut näyttää olevansa liian riippuvainen ja tarvitseva, joten hän oli jo kauan sitten päättänyt olla paljastamatta miehelle todellisia tunteitaan. Sauliin ei voinut luottaa lainkaan. He olivat menneet naimisiin nuorena, ja pian he olivat eläneet erillään omaa elämäänsä. Jotain pitäisi tehdä. Ei näin voi jatkaa loputtomasti. Olisi repäistävä itsensä irti, löydettävä parempi tapa elää.

Töissä on kireä ilmapiiiri. Sen tunsu heti ulko-ovella. Salla ja Ritva ovat taas napit vastakkain. Loppumaton taistelu siitä, kumpi päättää asioista työpaikalla, menee liian pitkälle. Reeta kuunteli vain toisella korvalla Sallan valitusta Ritvan itsekästä työtavasta ja huokaisi syvään. Ei tässä taistelussa voi ottaa kantaa. Salla päättää yksinpuhelunsa niin kuin aina, kertomalla olevansa norminainen, jolla on upea talo ja pitkä komea mies, jota kelpaa näytellä muillekin. Hän ansaitsee muiden hyväksynnän siinä, missä joku toinenkin, vaikka ei ollut käynyt kouluja loppuun asti. Hän oli kuullut saman puheen lukemattomia kertoja, mutta tänään se kuului ikään kuin kaukaisena soraääninä taustalla.

Pomoa ei taaskaan näy paikalla. Taitaa olla paikan päällä vain silloin, kun jokin asia on pielessä. Tänään on kuitenkin soitettava pomolle ja puhuttava lomasta. Täältä on päästävä pois mahdollisimman pian. Nyt vain ulos ovesta...

Puhelu menee vastaajaan. Omien lomapäivien kerjääminen on nöyryyttävää. Onneksi on vapaa viikonloppu, kun Julia

on mummolassa. Voisi kerrankin tehdä mitä haluaa. Se on harvinaista herkkua.

Saulista ei ole ollut paljoakaan apua lastenhoidossa. No, onhan hän kyllä pitänyt huolta Juliasta, silloin kun on ollut koulutuspäiviä ja on pakostakin joutunut yöpymään toisella paikkakunnalla. Ehkä Saulikin olisi tänään kotona.

Sauli tuli kotiin ajoissa ja toivoi, että Reeta olisi vielä töissä. Pääsisi syyttäviltä katseilta. Puhumattomuus oli pahinta. Reeta oli lopettanut hänen vaatteidensa pesun. Ruokaakaan ei enää tehty häntä varten.

Pesulan muovit piti ottaa pois pyykin päältä ja sitten pikaisesti suihkuun. Illalla olisi menoa viimeisen päälle. Vanhat ystävät olivat jääneet vähiin vuosien varrella. Vain muutama oli jäljellä. Tänään juhlistaisiin yhdessä pitkstä aikaa.

Sauli oli jo nuorena tiennyt, mitä haluaa elämässään. Hän piti aina huolta kunnostaan ja kävi treeneissä määrätietoisesti. Pyrkiessään poliisikouluun, mielessä ei ollut epäilyksen häivääkään, hän oli varma pääsystä. Jatko opinnotkin sujuivat kankeilematta. Nyt hän toimi murharyhmän tutkijatiimissä ja viihtyi hyvin. Hänen työssä kohtaamansa väkivalta ja raadollisuus ei kulkeutunut työpaikan ovien ulkopuolelle. Hän oli ylpeä kyvystään karistaa työasiat mielestään vapaa aikana. Juhliminen tosin meni joskus rankaksi, mutta hän piti sitä sivuseikkana. Töihin on aina tullut mentyä ajoissa ja työt hoidettu.

Sauli kuuli oven käyvän. Voi hitto! Nyt täytyy taas selitellä. Hän tuli suihkusta pyyhe ympärillä ja meni makuuhuoneeseensa pukemaan. Kunpa Reeta ei alkaisi taas kuulustella, tonkia hänen tunteitaan ja yrittää löytää ratkaisuja. Elämä Reetan kanssa on liian arkista. Mitään ei tapahdu, eikä mikään tunnu milteään. Tarvitsen enemmän elämältä. Jatkuva jankutus ja syyttely eivät auta mitään.

Sauli hämmästyí, kun Reeta ei kääntänyt katsettaan, vaikka kuuli hänen tulevan huoneeseen. Nainen jatkoi ruokapakettien laittamista jääkaappiin. Sauli näki naisen vetävän syvään henkeä ja alkavan pilkkoa sipuleita. Pöydällä oli vielä valkosipulia, chiliä, korianteria ja läjä tomaatteja. Rasva tirisi pannussa.

– Hei, olet kotona, yritti Sauli.

Reetan katse rekisteröi miehen juhlavaatteet. Nainen ei sano-

nut sanaakaan, vaan jatkoi vihannesten pilkkomista. Sauli seurasi paikalleen jähmettyneenä, kuinka vihannekset solahtivat pannuun. Kurkuma, kumina ja muut mausteet värjäisivät ruoan eksoottisen väriseksi. Rauhallisen näköisesti Reeta pilkkoi vielä vihreää korianteria pataan. Itämainen tuoksu täytti huoneen.

Sauli kääntyi ja avasi ulko-oven. Hän kuuli, kuinka ovi lokahti kylmän metallisesti hänen takanaan. Ihmeellisen aromikas tuoksu seurasi käytävään asti.

Puhelin soi, ja Helena tarttui siihen halukkaasti. Oli kulunut kaksi viikkoa Sannan muutosta, mutta koti tuntui yhä ihan yhtä tyhjältä.

– Hei kultaseni, ihanaa, kun soitat! Miten uudessa kodissa menee? Tule vain käymään. Tule milloin vain. Nähdään pian.

Koko olemus täyttyi energiasta. Elämällä oli taas tarkoitus. Raparpereja on varmaan tarpeeksi piirakkaa varten ja vanilja kastiketta jääkaapissa.

Pian piirakan tuoksu täytti huoneen. Ovikello soi. Sanna seisoi siinä kauniina, sinisilmäisenä ja tummatukkaisena. Yhdistelmä oli harvinainen, ja tyttö olikin herättänyt ulkonäöllään huomiota pienestä pitäen. Itse hän oli täysin tietämätön viehätysvoimastaan.

– Hei äiti! Kylläpä täällä tuoksuu hyvälle. Voisinko jäädä yöksi? Fadin sukulaiset ovat kylässä, emmekä ole vielä kertoneet, että asumme yhdessä? Sisaret kyllä tietävät, he ovat hyväksyneet, että olemme pari.

Helenan sydän alkoi tykyttää. Huolestuneet ajatukset puskiivat voimalla esille. Ei voi olla totta. Mihin minun kaunis, rakas tyttöni alistuu, ajatteli Helena kauhuissaan. Mutta suusta purkautui vain peitteleviä, hätäisiä kysymyksiä.

– Millaisia Fadin sisarukset sitten ovat? Onko heistä kukaan naimisissa?

– Kaksi siskoa on naimisissa. Vain toinen heistä pitää huiivia. He ovat erittäin vapaamielisiä. Sisarukset ovat käyneet täällä koulunsakin ja ovat saaneet hyvät työpaikat. Fadin sisko on sairaanhoitaja, ja veli on autotehtaalla töissä. He asuvat Vaasassa. Koko perhe asui siellä aikaisemmin. Sitten Fadi muutti tänne Helsinkiin, kun sai työpaikan täältä. En ole tavannut kaikkia heitä vielä. Aiomme kyllä pian käydä kylässä heidän luonaan. Perhe on heille tärkeintä maailmassa.

– Hyväksyvätkö he sitten, että olet eri uskontoa?

– En aio valehdella sitä kuka olen, ja Fadi hyväksyy minut sellaisena kuin olen. Ei hän ole koskaan pyytänyt minua vaihtamaan uskontoa, vaikka enhän minä kuulukaan kirkkoon. Mutta ei puhuta siitä nyt. On mukavaa olla ihan näin, ilman huolia.

Helena halusi vielä puhua asiasta. Häntä askarrutti lapsien hankinta, ja miten asiat sitten voisivat muuttua. Mutta nyt ei ehkä ollut paras aika jatkaa.

– Muuten! Fadin serkut muuttavat tänne Pajumäentielle, tuohon Koskisen vanhaan rivitaloon. Sehän näkyy meidän keittiön ikkunasta. Hassua, että maailma on muuttunut näin pieneksi.

Tytön huolettomuus ja into tarttuivat. Oli ihanaa saada tytön seuraa koko illaksi.

Lauantaiaamuna he söivät kaurapuuroa ja karjalanpiirakoita terassilla. Iso muuttoauto ajoi Koskisen talon pihaan, ja viisi nuorta miestä alkoi purkaa lastia. Sanna heilutti kättään. Miehet tulivat tervehtimään. Ystävällinen hymy huulilla he esittelivät itsensä. Kaksi heistä oli Fadin serkkuja, mukavan näköisiä nuoria miehiä. Pidempi mies esitteli itsensä Hamidiksi ja kertoi olevansa Fadin isän veljenpoika, ja lyhyempi mies oli hänen veljensä Amir. He rupattelivat hetken, ja miehet palasivat taas töihin. Pian lasti oli purettu, ja muuttoauto hävisi näkyvistä. Sannakin oli lähdössä.

– Kylläpä oli hauskaa. Tämä tehdään uudestaan. Voitaisiin ensikerralla katsoa, vaikka joku hyvä suomalainen elokuva. Sellainen, josta sinä pidät, jossa ei koko ajan kiroilla, nauroi Sanna.

Tyttö lähti kättä heilauttaen. Helena jäi mietteisiinsä. Ilman toista puoliskoa ei ollut helppoa kasvattaa tytärtä. Nyt osaisi paremmin kuin nuorena. Sannalla oli voimakas tarve etsiä miesten hyväksyntää. Se johtui varmaan isättömyydestä. Teini-ikä oli ollut rajua, ja aina ei ollut helppoa ymmärtää tytön ajatuksia. Poikaystävät olivat vaihtuneet tiiviisti. Taidettiin mennä poikien ehdoilla. Helenan oli ollut vaikea hyväksyä tytön pukeutumistyyliä. Facebookin oli ollut täynnä uskaliaita poseerauksia vähissä vaatteissa.

Fadin tullessa kuvioihin oli tytön tyyli kuitenkin muuttunut. Motiivit muutokseen olivat ehkä miehen arvomaalimasta, eivätkä niinkään Sannan. Mitään ei ollut kuitenkaan tehtävissä nyt, kun tyttö oli täysi-ikäinen.

Sauli hyppäsi taksiin Korpivaaran K-marketin luona ja antoi kuskille osoitteen. Paviljonki oli viiden kilometrin päässä järven rannalla. Ilta oli leuto, ja Sauli oli odottavaisella mielellä. Ei vanhat kaverit erityisemmin kiinnostaneet, vaikka oltiin silloin tällöin tapailtakin. Uusia ihmissuhteita ei ollut helppo solmia, joten oli paras pitää kiinni niistä, joita oli jäljellä.

Tänään tuntui kuitenkin erityiseltä, ikään kuin jotain ratkaisevan jännittävää olisi ilmassa. Tunne tuli aina joskus ja silloin oli mentävä mukana.

Ravintola oli puolityhjä, ja musiikki soi hieman liian kovaa. Sauli meni vessaan. Hän katseli itseään peilistä ja oli tyytyväinen ulkonäköönsä. Treenaaminen on tuottanut tulosta, ja kroppa oli huippukunnossa, jäntevä ja sopivan lihaksikas. Tummat lyhyeksi höylätyt hiukset ja päättäväinen leuka antoivat itsevarman vaikutuksen. Miehen kasvojen ilme pysyi useimmiten merkillisen samana, ikään kuin hän olisi käyttänyt naamiota, jonka taakse oli helppo piilottaa tunteet. Joskus hän itsekkin oudoksui omien silmiensä kylmää syvyyttä, eikä mielellään katsonut itseään silmiin. Tänään hän kuitenkin hymyili tyytyväisenä itselleen.

Jari, Rasmus ja Tapani olivat jo näköjään paikalla ja istuivat baaritiskillä.

Saulin näkeminen sai joukossa aikaan riemun örähdyksiä. Taisivat olla jo nousuhumalassa. Saulikin tilasi oluen. Oli paras pitää pää kuitenkin selvänä.

– No mitäs jätkät?

– Mikäpä tässä, vastasi Rasmus. Tuija ja Jaana ovat myös tulossa, jos muistat heidät lukiosta. Ovat molemmat vapaata riistaa nykyään, vaikka ei niitä kannata vakavasti ottaa. Molemmilla on painolastia, aika pieniä mukuloita molemmilla. Hyvännäköisiä muijia kuitenkin molemmat.

– Kuka tässä vakavasti on ottamassa mitään, tokaisi Jari. Ilo irti ja juhlat käyntiin!

Saulia hymyilytti miesten rehvastelu.

Tuija ja Jaana astuivat sisään ravintolaan. Miesten katseet nauliuntuivat tulijoihin. Ilmeistä päätellen se, mitä he näkivät, kelpuutettiin. Kuului jopa hiljaista, hyväksyvää muminaa.

Sauli tarkasteli naisia ja ihmetteli, miten erilaisia he olivat. Jaana oli tumma, ja hänellä oli selkeät piirteet. Silmät olivat suuret ja kauniit. Muutenkin hänellä oli kaunis melkein mallin vartalo, eikä aika ollut koskenut häneen. Jaana oli aina tyylikäs ja kotonaan, missä ympäristössä tahansa. Nyt hänellä oli päällään tyköistuva hihaton mekko, joka paljasti hänen tiukan vartalonsa ääriiviivat. Mekko oli ehkä liiankin paljastava, mutta se oli varmaan tarkoituksella valittu.

Tuija oli hänen vastakohtansa. Hänellä oli pieni hento vartalo. Hiukset olivat ohuenlaiset vaaleat ja kasvot mitään sanomattomat. Hänessä oli kuitenkin jotain äärimmäisen herkkää ja naisellista. Naisesta aisti epävarmuuden. Jos hän olisi ihmisjoukossa, hän olisi varmaan näkymätön. Vaatteet olivat siistit, mutta värittömät. Naisesta voisi tulla kohtalaisen näköinen, jos hän viitsi vähän vaivautua ulkonäkönsä vuoksi.

Koko Tuijan olemus kertoi, ettei hän halunnut olla huomion keskipisteenä. Sauli arvosteli mielessään ankarin kääntein naisen hermostunutta olemusta.

– No tulkaa, mennään nyt istumaan pöytään, huuteli Jari.

Helena touhusi keittiössä onnellisena. Tyttären iloinen ääni puhelimessa lämmitti aina. Äänestä saattoi päätellä paljon. Helena soitteli niin usein kuin kehtasi Sannalle. Hän kuunteli, miltä tyttö kuulosti. Jos hän oli allapäin, saattoi sen kuulla heti äänensävyistä.

Sanna pyrähtikin pian ovesta sisään, ja puheen sorina täytti muuten niin hiljaisen keittiön. Tytöllä oli paljon kerrottavaa.

– Fadi haluaa, että jatkan kesken jääneitä opintojani. Taloudellisesti se on vaikeaa, ja siksi Fadin serkku Hamid palkkaa minut lapsenhoitajaksi muutamana päivänä viikossa. Hamidin vaimo Leyla käy pari kertaa viikossa opiskelemaan suomea ja ostoksilla. Heillä on kolmivuotias poika. Yksi veljeksistä on palannut kotimaahan ja jättänyt perheensä tänne. Hän ei ollut viihtynyt täällä. Hänenkin kaksi lastaan tulisi hoitoon, jotta heidän äitinsä saisi omaa aikaa. Hamidin mielestä yksinhuoltajan elämä on rankkaa, joten hän haluaa olla avuksi. Samalla serkukset voivat leikkiä yhdessä ja tutustua paremmin toisiinsa. He ovat hyvin läheisiä. Serkkujakin kutsutaan usein veljiksi. Välillä en tiedä, kuka on serkku ja kuka veli. Voin käydä luonasi useimmin, kun olisin jo lähistöllä.

– Ihanaa lohippiirakkaa, ihasteli Sanna.

Helena oli tehnyt piirakan heti, kun tyttö soitti tulostaan.

– Äiti, milloin sinä lähdet lomalle? Oletko jo päättänyt, minne ja kenen kanssa?

– On minulla jo suunnitelma, ja olen katsellut lippuja Espanjaan. Netissä on vuokralla asuntoja, ja olen katsellut niitä. Asuisin mieluummin tavallisessa asunnossa kuin hotellissa. En ole saanut ketään innostumaan asiasta. Olen ihan tyytyväinen, kun saan matkustaa ja nähdä uusia paikkoja, vaikka yksinkin.

– Olisin voinut lähteä mukaasi matkalle, mutta nyt on Fadiakin. On minulla kyllä muutenkin paljon tekemistä juuri nyt.

Helenan teki mieli sanoa tytölle, että tämä omistaa oman

Kasvotusten harson takaa pitää sisällään monipolvisen rikos- ja dekkarihelmiäkin sisältävän tarinan. Tarinassa otetaan kantaa moniin päivänpolttaviin kysymyksiin, päällimmäisenä ovat erilaisuuden sekä etenkin monikulttuurisuuden kysymykset ja erilaiset suhtautumiset niihin. Rakkauden kaipuu, rakkaudettomuus, ystävyiden kysymykset sekä yksinäisyys ja sen pelko ovat teemana tässä ihmissuhteiden rikkaassa kudelmassa. Lukukokemus on kiinnostava, elämänmakuinen ja aidosti sydäntälämmittävä. Jännite jää elämään senkin jälkeen, kun varsinainen tarina päättyy.

BoD

9 789528 077589